

Žaluje z poměru komisionářského opřel komitent žalobu co do místní příslušnosti o fakturu, již byl ohledně komisionářského obchodu komisionáři zaslal. Soud první stolice vyhověl námitce místní nepřislusnosti a odmítl žalobu. Rekursní soud zamítl námitku nepřislusnosti. **Důvody:** Nelze přisvědčiti názoru prvního soudu, že t. zv. faktury komisionářské nebo-li konsignační nespádají pod pojem faktury ve smyslu § 88 odstavec druhý j. n. Náзор prvního soudu souhlasně s Neumannem: Komentář k c. ř. s. a s rozhodnutím býv. nejv. soudu ze dne 19. září 1907, čís. 12.136 vychází z toho, že fakturami komisionářskými nebo-li konsignačními se nevyjadřuje peněžitý obnos, týkající se příjemce faktury. Nehledě k tomu, že takovou náležitost faktury nelze nezbytně vyvoditi ani z účelu předpisu § 88 j. n. ani z jeho doslovu, nelze na ní trvati zajisté tehdy, obsahuje-li faktura, zasláná komisionáři, stanovení ceny pro zboží a tvoří-li takto dle čl. 361 poslední věta, 363, 364 a 372 obch. zák. základnu pro zúčtování pokud se týče pro výpočet dlužného plnění komisionářova. Nelze proto všeobecně tvrditi, že komisionářské faktury nevyjadřují dluhu příjemce faktury a bylo by pak rozeznávati alespoň mezi takovými komisionářskými fakturami, jež označují ceny zboží, a takovými, jež pouze zboží seznamávají, neudávající jeho cen. Kdyby bylo úmyslem § 88 j. n., obmeziti se pouze na faktury z dodávek, byl by to zákonodárce zřejmě vyjádřil, leč všeobecné znění zákona mluví pro názor, že zákonodárce nechtěl tento důvod příslušnosti obmezovati pouze na dodávkové faktury z kupních smluv, nýbrž chtěl jej rozšířiti na všechny faktury, jež byly vystaveny, jako jest tomu zde, o zboží a v nichž jde o obrát statků právním jednáním.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Obě nižší stolice vycházejí ze zjištění, že mezi stranami šlo o obchod komisionářský a že faktura žalobcem žalovanému zasláná týkala se obchodu komisionářského. Pak ale nejde o fakturu obchodní ve smyslu § 88 odstavec druhý j. n., totiž obchodní účet vystavený dodavatelem na zboží, jež kupiteli dodává, nýbrž o pouhé písemné oznámení komitenta komisionáři o provedení obchodu uzavřeného jménem komisionářovým na účet komitentův.

Čís. 1182.

Soudní odhad dle § 18 řádu o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí jest předsevzítí dle řádu o odhadu nemovitostí ze dne 25. července 1897, čís. 175 ř. zák.

(Rozh. ze dne 20. září 1921, R I 1160,21.)

Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a soudní odhad provedený k vůli vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí a nařídil prvnímu soudu, by přibíra jiného znalce, znovu odhad provedl a uvedl mimo jiné v důvodech: Dle § 272 nesp. říz. má při odhadu v řízení nesporném ohledně způsobu provedení použito býti předpisů civilního řádu soudního a řádu dražebního. V § 362 c. ř. s. jest pak stanoveno, že znalci mají posudek řádně odůvodniti, a učinili-li tak a posudek s úplnou jasností,

rozhodností, duklauně a souhlasně odůvodnili, není přezkoumání jejich elaborátu a provedení nového odhadu jinými znalci přípustno, ježto v takovém případě nejsou tu předpoklady § 362 odstavec druhý c. ř. s. To se však v tomto případě nestalo, neboť posudek znalce Františka K-y jest zcela nedostatečný a věcného odůvodnění vůbec postrádající.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Soudní odhad po rozumu § 18 řádu o dáve z přírustku hodnoty jest odhadem řízení nesporného, jest ho tedy dle § 272 nesp. řiz. předsevzítí podle předpisů procesního řádu t. j. nyní, kdy příslušné předpisy procesního řádu Josefinského nahrazeny byly exekučním řádem, dle ustanovení exekučního řádu (§§ 140—144), zvláště tedy po rozumu jeho § 144 (4) dle řádu o odhadu nemovitostí ze dne 25. července 1897, čís. 175 ř. zák., na což v podstatě přistupuje i výnos min. sprav. ze dne 20. června 1900, čís. 11.767, ač tento, nejso ani zákonem, ani nařízením, může mít jen význam poučení a nemá tedy platnosti proti lepšímu poznání. Jestliže rekursní soud, toto vše pomíjeje, užívá tu přímo předpisu civ. soudního řádu o dukazu znaleckém, nelze to uznati za správné, neboť předpisy ty mohou na řadu přijíti teprv podpurně, pokud totiž exekuční řád a odhadní řád vlastních předpisů nemají, a bylo by tedy vyplniti mezeru, avšak na to sotva kdy dojde, protože nebude tak hned otázky, které by byl odhadní řád neupravil, ať již jinak než tomu v § 351 a násl. c. ř. s. anebo shodně s nimi, pročez sám odhadní řád pocífoval potřebu odvolati se v § 32 toliko na předpisy §§ 354 a 355 c. ř. s., ale nikoli i na ostatní. Měl tedy prvý soudce užítí předpisů odhadního řádu a ovšem měl k nim potom přihlížeti i rekursní soud, a když se tak nestalo, musí řízení odhadní provedeno býti znovu a bylo proto zrušení, vyslovené rekursním soudem, v platnosti zachovati, jenže z jiných příčin, než jak soud ten učinil t. j. nelze přistoupiti na direktivy, jež on okresnímu soudu udělil, nýbrž dlužno přímo odkázati na normy odhadního řádu. Poněvadž rekursní soud rozhodoval o odhadu, jenž zněl na 17.150 K, tedy tu byl v té době již případ § 9 odstavec druhý odh. ř., dle něhož mají se přibrati dva znalci, zdá-li se, že cena bude nebo může přesahovati 10.000 K, kdežto rekursní soud nařídil jen přibrání znalce jednoho. Hodnota má se dle § 16 lit. d) odh. ř. poněvadž jde o zemědělské pozemky samy o sobě, ne jako o součást hospodářského celku, vyšetřiti zjištěním ceny p r o d e j n í, o čemž bližší předpisuje § 17, ale ovšem jde tu o cenu prodejní ku dni 1. ledna 1903. Dále upozorniti jest na předpisy §§ 24, 25, 27—29, zvláště ale 30 a to zvláště zase lit. a) a poslední odstavec.

Čís. 1183.

Zajištění půdy drobným pachtýřům.

Ustanovení článku IV (1) zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 166 sb. z. a n. vztahuje se také na jmění zádušní a kostelní.

(Rozh. ze dne 20. září 1921, R I 1170 21)